

Anto Orlovac – PREPUSTI SVOJE PUTOVE BOGU!

Propovijed na susretu Bukovčana na Suvajama na blagdan sv. Roka, 16. 8. 2014.

Bog uvijek sve čini dobro

Započet ću ovo razmišljanje, braćo i sestre, jednom pričom. Bio jedan kralj koji nije vjerovao u Božju dobrotu i uvijek je nalazio neki prigovor. Imao je slugu koji bi u svim okolnostima uvijek govorio: "Moj kralju, ne boj se, jer sve što Bog čini savršeno je. On ne čini pogreške. On uvijek sve čini dobro!"

Jednoga dana otišao je kralj u lov i tu ga je napala divlja životinja. Kraljev sluga je uspio ubiti životinju i spasiti kralju život, ali je kralj izgubio jedan prst.

Ljut i bez imalo iskazivanja zahvalnosti što je spašen, kralj upita slugu: "Je li Bog dobar? Da je dobar, mene zvijer ne bi napala i ne bih izgubio prst."

Sluga mu odgovori: "Moj kralju, unatoč svemu, ja ti samo mogu reći da je Bog dobar, i On zna zašto se to dogodilo. Štoga Bog čini, to je savršeno. On nikada nije u krivu!"

Bijesan što mu je sluga tako odgovorio, kralj je naredio da slugu strpaju u zatvor.

Drugi put je kralj otišao u lov, ali taj put sam. Uхватili su ga neki urođenici koji su svojim bogovima prinostili ljudske žrtve. Kralj će taman biti izvrsna žrtva! Kad su kralja htjeli žrtvovati svojim božanstvima, urođenici su otkrili da njihova žrtva nema jednoga prsta. A po njihovim običajima, bogovima se morala prinostiti samo cjelovita osoba bez ikakva nedostatka. Kralj bez prsta ne bi bio dobra žrtva za njihove bogove. Stoga su ga oslobodili.

Kralj se vratio u palaču i naredio da puste njegovu slugu iz zatvora. Primio ga je, radostan što je preživio. Reкао je: "Bog je uistinu bio dobar prema meni! Gotovo su me ubili divlji ljudi, ali zbog toga što mi je nedostajao jedan prst, pustili su me." "No, nije mogao otpjeti a da svom sluzi ne postavi još jedno pitanje: „Sve je to u redu, ali ako je Bog tako dobar, zašto je dopustio da tebe stavim u zatvor? Zašto te nije zaštitio?"

Sluga je odgovorio: "Moj kralju, da ti mene nisi zatvorio, ja bih išao s tobom u lov, pa bi mene žrtvovali umjesto tebe, jer imam sve prste. Zapamti da je sve savršeno što Bog čini. On nikada nije u krivu. On je dopustio da ti mene staviš u zatvor, kako ja ne bih išao s tobom u lov. Eto, vidiš da Bog uvijek sve čini dobro."

Vjerovati u Boga i vjerovati Bogu

Kaže nam i sama Božja riječ još u SZ: „Savršeni su puti Gospodnji, i riječ je Božja ognjem kušana. On je štiti svima koji se njemu utječu" (2Sam 22,31). Ima puno ljudi koji se smatraju vjernicima, ali oni misle da bi Bog morao ispunjavati njihove želje i željice, a ako se to ne dogodi, onda oni napuštaju Boga i idu svojim putem. Mi se često žalimo zbog većih ili manjih neprilika koje nam se događaju, zaboravljajući da ništa nije slučajno i da sve ima svoju svrhu. Mi to ponekad ne razumijemo i ne znamo, ali zna Bog. Njemu valja vjerovati.

Kršćanski vjernik ne samo da vjeruje u Boga, nego vjeruje Bogu. A to je puno zahtjevnije. Vjerovati nekome znači imati puno povjerenje u njega i biti siguran da će on napraviti najbolje što se može. Kad steknemo pouzdanu prijatelja, njemu vjerujemo. A vjerujemo li Bogu, pogotovo onda kad se nešto dogodi što mi ne bismo željeli? Ili nam je Bog samo neka „rezerva“ kojemu se obraćamo samo onda kad sami više ne možemo, a ostalo vrijeme mi sami uređujemo život po svom nahođenju, bez obzira na Boga? Kakvu mi to sliku, predodžbu o Bogu imamo? Kao da je On nama konkurent, smetnja. Uostalom, to su nam pola stoljeća govorili komunisti koji su svoj ateizam svima nametali: da je Bog smetnja čovjeku da se on pravo razvije, da postane samostalan i samosvjestan. A Bog je prijatelj, otac, netko kome je jako stalo do nas. Sveto pismo je prepuno upravo takvih pouka i primjera o Božjoj

dobroti, milosrđu, ljubavi, čak nježnosti prema čovjeku, što toliko u posljednje vrijeme naglašava doista sveti čovjek našega vremena, papa Franjo.

Ne mole za svoje zdravlje – sve predaju u Božje ruke

Iznijet ću dva svoja susreta s ljudima iz naše sredine koji su svoj život stavili u Božje ruke. Nisu to ni svećenici, ni biskupi, ni časne sestre, nego ljudi iz naroda, kako se to kaže.

Prvi susret. Prije tri-četiri godine dolazim pred Uskrs opremiti jednu bolesnicu u banjolučkoj župi. Stanuje u velikoj stambenoj zgradi. Pozvonim na vratima. Puštaju me u stan. Bolesnica leži i moli kronicu. Iz kreveta ne može nikuda. Pokraj nje mali tranzistor. Podijelim joj svete sakramente i malo se zadržim u razgovoru s njom. Pitam je kako je i ima li koga da je posluži. Veli da je obilazi jedna časna sestra i još jedna gospođa iz Caritasa, donesu joj što joj treba, posluže je, presvuku, okupaju. Sluša Hrvatski katolički radio i Radio-Mariju, to joj je velika utjeha. Pokazuje kronicu i veli: „*Evo moje zabave. Molim za papu, za biskupe, za svećenike, i za vas molim, velečasni. Molim za misionare, za one koji me obilaze i paze, za sve ljude.*“ A onda doda nešto što me fasciniralo: „*Samo za jedno ne molim. Ne molim da ozdravim. Dragi Bog najbolje zna što je za mene dobro. Ja to prihvaćam.*“ Ostao sam bez riječi, jer mi obično najprije molimo za svoje zdravlje. A što sam drugo i mogao reći nego s našim Gospodinom Isusom u današnjem Evanđelju: „O ženo, velika je vjera tvoja!“

Drugi susret. Već dugo poznajem jednog razmjerno mlada čovjeka, još iz vremena kad je bio student. Sin je vojnog časnika. Odgajan je bez vjere u ono komunističko doba. Ali jako su ga zanimala različita vjerska i filozofska pitanja, pa je dolazio k meni i znali smo satima razgovarati. Kasnije smo se često i dugo družili. Nije se odlučio ni za pravoslavnu ni za katoličku vjeru, ali ima vrlo zanimljivu i snažnu predodžbu Boga. Ima velikih problema s vidom, jer mu je stradao centar za vid. Ipak, ne predaje se, bori se i probija kroz život. Jednom zgodom mi je rekao: „*Znate, ja svaki dan molim na svoj način. Ja rekнем Bogu: 'Bože, Ti znaš najbolje što je za mene dobro, pa neka bude kako ti hoćeš'. A meni daj samo da ja to prihvatim.*“ Ostao sam zadivljen i rekao sam da je to najkršćanskija molitva koja može biti, iako on još formalno nije kršten, kad se predamo Bogu i pustimo da on vodi naš život. A ima kršćana koji od Boga samo traže, ciganče: „Daj mi Bože ovo, pa daj ono!“

Zar ovo nisu uistinu poticajni primjeri? Uostalom, u kakvog mi to Boga vjerujemo, ako mislimo da mi znamo bolje urediti svoj život nego On? Naravno, to ne znači očekivati da Bog umjesto mene sve radi. Boga na mogu poslati ni u tvornicu ili na radno mjesto, ni u bolnicu, ni u školu, ali svuda je tamo puno ljepše i meni i onima oko mene, ako je sa mnom i Bog i ako sam ja s Bogom, ako On vodi moj život. Onda sam i prema svakom čovjeku otvoreniji, jer upravo to Bog od mene očekuje.

Sveci i mi

Sveci su to najbolje znali. Bez Boga nisu mogli. A s Bogom su mogli sve. Bili su pravi ljudi na svom mjestu. Meni se čini da mi ponekad imamo pogrešnu sliku i o Bogu i o svecima.

O Bogu, kao da je On negdje daleko od nas, neka usamljena moć i sila kojoj se nije dobro zamjeriti, a kad tad ćeš mu doći na račun, pa je to bolje izbjegavati koliko dulje možeš. A kad Isus govori o Bogu, govori o brižnom nebeskom Ocu kojemu je stalo do dobra njegove djece, kojemu nije svejedno kako ta djeca međusobno žive. Zato Isus i veli da njemu činimo ono što činimo bilo kojem čovjeku.

A o svecima nerijetko mislimo da su to neki posebni ljudi, čak čudaci, koji žive nekim svojim posebnim životom i ne razumiju svijeta u kojemu žive. Nije to za nas. A to je posve krivo. Sveci žive objema nogama na ovoj Zemlji, ali im duh dobiva snagu i nadahnuće s nebeskih visina. Odatle im snaga, iz toga druženja s Bogom, pa čine toliko dobra bratu čovjeku. Hoćemo li reći da bl. Majka Terezija, sv. Ivan Pavao II., sv. Ivan XXIII, ili naš bl. Ivan Merz nisu živjeli u ovom našem konkretnom svijetu, da su se iz njega isključivali? Baš naprotiv za njega su se svim žarom zauzimali. A znate li što im je zajedničko: uza sav svoj rad, svaki dan su molili pred svetohraništem: Majka Terezija je puna sabranosti molila i gledala u „onu kutiju“, kako su govorili njezini siromasi hindusi, naime u svetohranište, papa Ivan Pavao II., a vele i papa Franjo, pisali su svoje važnije dokumente, enciklike, moleći i razmišljajući u kapelici, pa bi onda zapisali određenu misao, i tako su povezivali naš suvremeni svijet i Boga. A koliko su dobra učinili čovječanstvu, ne treba ni govoriti.

Tako rade današnji sveci, tako su radili i sveci kroz prošlost; uvijek su bili tamo gdje je trebalo pomagati, posebno bolesnicima, siromašnima, napuštenoj djeci i mladeži, starima. Tako je činio i naš zaštitnik sv. Rok, koji se posebno zauzimao za siromašne kojima je podijelio sve što je posjedovao, i bolesnici koje je s toliko ljubavi njegovao. Zato je postao poseban zagovornik u našim potrebama. Njihova je snaga dolazila od svijesti da ih Bog voli, da im je blizak, pa su tu ljubav prenosili na druge u svim konkretnim potrebama. I nama su tako dali primjer. Bog i nas danas treba, voli i s nama računa.

Završni poticaj

Ponesimo ove misli s ovog našeg bratskog susreta, dragi moji Bukovčani, i svi koji ste nam se danas pridružili. Računajmo s Bogom koji nam nije dalek, nego blizak, kojemu smo važni i dragi, i Njemu se s povjerenjem izručimo. On želi da se i međusobno uvijek susrećemo i pomažemo kao braća i sestre, da jedni drugima dobro činimo, ne isključujući nikoga, bez obzira na vjeru, uvjerenje, narodnu pripadnost i na sve druge razlike, a da se zla klonimo jer donosi samo nesreću. Neka nam to izmoli i naš nebeski zaštitnik sv. Rok. Amen.